

Bilag 9.

En Fremstilling af de Grunde, der ved Lovforslagets Udarbejdelse har været bestemmende for Ministeriets Opfattelse af Spørgsmaalet vedrørende den Ret, der er sikret Arbejdsinvaliderne i Henhold til Loven af 6. Maj 1921.

Da Invalideforsikringsloven af 1921 blev udarbejdet, havde man særlig for Øje:

- 1) at skabe en Ordning, som kunde træde i Kraft hurtigst muligt i sit fulde Omfang (saa hurtigt, som Invalideforsikringsretten overhovedet kunde paakende de paagældende Sager), saaledes at man snarest kunde faa udfyldt det „Hul“ i den sociale Lovgivning, som Mangelen af en systematisk Forsorg for Invaliderne betød,
- 2) at skabe en Ordning, der var saa enkel som muligt, hvilket navnlig var ønskeligt, naar den skulde administreres gennem de anerkendte Sygekasser, og
- 3) at undgaa større Kapitalopsamlinger i en Fond.

Man valgte derfor en Ordning, som vel bærer nogle af en *Forsikrings* Kendemærker og derfor kunde kaldes Forsikring, men som paa den anden Side mangler adskillige af en Forsikringsordnings Karaktertræk.

ad 1. Det førstnævnte Hensyn — at faa en hurtigt virkende Ordning — førte til, at man tilsidesatte et af de mest fundamentale Vilkaar i al Forsikring, og som kan udtrykkes med: at man ikke kan forsikre sit Hus, naar først det er nedbrændt! Det aldeles overvejende Antal af nuværende Rentenydere var Invalider, allerede den Gang Loven af 1921 traadte i Kraft.

ad 2. Det andet Hensyn — at faa en enkelt Ordning — førte til, at man undlod — saaledes som det er kendt fra Ordninger i andre Lande, jfr. ogsaa Forslaget i Invaliditets- og Alderdomsforsikrings-Kommissionens Betænkning — formelt at dele Invaliderenten i: a) en Rente, der (ifølge forsikringsmæssige Beregninger) svarer til den forsikredes Præmie, og b) offentlige Tillæg til denne Rente. Naar Sygekasserne skulde administrere Renterne, fandt man, at en saadan Ordning vilde blive alt for vanskelig, og man slog derfor — unægtelig med en meget rund Haandbevægelse — det hele sammen i een Rente uden nærmere at gøre Rede for dennes faktiske Bestanddele, jfr. dog § 4, Stykke 3.

ad 3. Dette Hensyn førte til, at man opgav at tilvejebringe en paa egentlig *forsikringsmæssigt* Grundlag beregnet Forsikringsfond, men bestemte, at de aarlige Præmieindtægter skulde anvendes til Dækning af de aarlige Renteudgifter, og at den Del af disse, som ikke kunde dækkes af de aarlige Præmier, skulde Stat og Kommune betale hver Halvdelen af. Ifølge anstillede Beregninger var man paa det rene med, at disse offentlige Tilskud, naar Ordningen efterhaanden var traadt i fuld Virksomhed (hvad den jo knapt nok er endnu, da Invalideforsikringsretten stadig er i Restance med Sager), vilde komme til at andrage henimod Halvdelen af Renteudgiften.

Naar disse forskellige Hensyn skulde iagttages, kunde Resultatet ikke blive en *egentlig* Forsikringsordning. Regeringen og Lovgivningsmagten ønskede imidlertid, at Ordningen delvis skulde hvile paa Bidrag fra de paagældende selv, og man ikklædte derfor Ordningen en Form, som man fandt med Føje at kunne kalde Forsikring, idet man paalagde de paagældende at erlægge en Forsikringspræmie og tilsagde dem til Gengæld en Invaliderente. Denne Form kan imidlertid ikke tilsløre det faktiske For-